

Cine cunoaște o rețetă contra urei, furiei și a negrului care ne îmbâcsește mințile și nu ne lasă bucuria de a rămâne senini? În afară de autosugestie bineînțeleș... Bântuie ca o zăpăcită prin toate cotloanele sufletului fără să găsească nicio crăpătură, niciun orificiu prin care să pătrundă în buncărul cu pricina.

Cine a învățat oare sufletul să urască și cât de prost sufletul să se încăpățâneze să facă un lucru atât de nefolositor?! Adică suntem fericiți când iubim, suntem încrezători când suntem ambițioși, suntem mândri (chiar dacă nu în sensul bun și nobil, dar măcar ne simțim bine) când suntem aroganți, suntem ușurați când plângem, dar ce suntem când urâm?

Suntem un gropar ce sapă încontinuu o groapă plină de noroi în care ne place la nebunie să ne bălăcim. Cine mai înțelege și firea umană... Da, și mai așteptăm încă întâlniri cu extraterestrii. Cum vor reacționa oare bieții când vor vedea atâta ură și răutate pe o planetă de zgâtii nervoase și agitate? Oare cu viteza cărei lumini vor căuta să fugă în vreun alt cosmos de groaza noastră?

Revin, revin la întrebarea: unde este butonul care stinge toate astea?

De unde apare piatra care tulbură apa între doi prieteni, doi frați sau chiar doi necunoscuți ce nu mai au răbdare să apară între ei vreun motiv sau măcar un pretext de ură. Ce putere grozavă poate ucide legături de o viață, poate șterge din memorie atâtea momente și sentimente și nu se lasă până nu umple tot golul lăsat cu resentimente?

Iată-mă pierdută într-un colț, încâlcită în propriul meu labirint, întrebându-mă de unde a apărut atâta furie în mine, unde e ascunsă și unde aş putea s-o arunc, pentru a nu mai ajunge niciodată la mine. Încerc să găsesc un antidot eficient căutând pe drum toate urmele de indiferență ce-mi ies în cale, strângându-le cu o zgârcenie cruntă.

O muzică în surdină care să nu-mi deranjeze căutarea, dar suficient de puternică încât să acopere vocile otrăvite pe care nu pot și nici nu mai e nevoie să le opresc, din moment ce m-am închis într-un cocon de resemnare și de indiferență.

Written by Cristina Ott

Monday, 27 February 2012 17:32

Mă gândesc la iubire, la cafeaua pe care i-o pregătesc în fiecare dimineață soțului meu, acel punct comun care dă startul fiecărei zile, la zilele însorite în care bântuiau aiurea pe străzi visând și făcând planuri pentru o viață ce are atât de puține în comun cu năzuințele celor pe care îi vedem zilnic și ne sunt colegi într-un joc pe care din păcate, fie și pentru un număr de ore limitat, îl jucăm...